

Spiritisták, yogik, vajákosok

Kutatóúton napjaink lelki mellékösvényein

Nem tudom, ki mondta, de a lényegét pedzette: A babona a legősibb vallás. Az ember eredendő adottsága, elnyomhatatlan ösztöndata egy anyagi életen felülmúló, végtelen hatalom létezésének hite.

A primitív ember vajákos misztikája sem egyéb, mint gyermekes tapogatózás: egyezkedni, jóba lenni, védekezni az azál és atól, akinek jelenlétét érzi. Hogy ilyenformán isten lesz a lezúduló sziklából, a termelő és pusztító vízből, a járványból és a villámokból, mindegy. Az östúdat müködi: hisz!

A legújabb kor utolsó évszázadában a modern ember hadat üzent az „östúdatnak“. Elvetette, megtagadta, tudományos és technikai haladottságának büszkeségével „babonának“, a gyengék lelki mankójának minősítette. Helyette az anyag felsőbbrendűségét, az alkotó, anyagon és természetén uralkodni képes emberi szellem dicsőségét hirdette.

De „Naturam expellas furca...“, — „Elűzheted a természetet vasvillával, mindig visszatér“. A tételes hitből ki-csöppent ember, östúdatának parancsoló kényszerűségéből, lelkileg visszafataltodik a primitív ember színvonalára. Valamiben hinnie kell, mert az östúdat kényszeríti. Erzi a reá nehezedő hatalmat, tehát babonás, vajákos, misztikus lesz.

Ha módunkban állna meg-számolni, azt hisszük, iszonyatosan nagy szám kerekednék ki csak Budapesten az okkultizmus híveiből, a jósök, lélek-

tott, hűnytt pillákkal, feszült arccal, várakozón ült. Ekkor...

Jókal, József Attila, Göring és a többiek

Az egyik asszony várakozott, anélkül, hogy keze elmozdult volna, felállt, görcsösen mereven, mint aki karót nyelt, félrehúnytt pillái alól csak szeméfhérje villogott, zihálón, sebesen, érzéketlenül szóára datba kezdett.

— Ki van itt? — hangzott nyomban a vezető kérdése. Humoros döbbenet szorongatta torkomat, mert a jághúsz, szöke, vitathatatlanul nőies asszony egy pillanatra elhalgalt, hogy utána mély, pipafüstököt, reszelő, vénember hangon szólaljon:

— Jóka! Mit akartok? — Köszöntünk, mester — alázatoskodott a vezető. — Köszönjük, hogy megtiszteltet körünket. Kérdezzük: nem zavar valami? Teljes a kapcsol-

A merev női arcon mérlegelő tétovázás kifejezése futott keresztül, majd kaján, ingerkedő fintorrá változott és felémfordulva, változatlanul az előbbi hangon, mondta:

— Minek hívtátok el ezt a zsurnálsztát? Ittjűt? Sosem alhattam az ilyen impresszionista betűszélhámosokat. Nem az irány, nem a szemlélet, hanem a mesésörv és az igazi irodalom. Ezt megmondhatod Márának is. Ha van benned kurtázi, illýésnek is. Pedig őt szeretem.

„Uriel fia“

mellett. A székek száma után ítélve, valaki még hiányzik, Várunk. A derengő fényben

Spiritisták

Nem könnyű „hívó“ társaságba bejutni. Meglepően óvatosa, feltékenyen örködnek a

— Reichsmarschall Göring! A vezető nyomban felemelte kezét, aggódo pillantással nézett körül: — Gonosz! Nem kellesz!... De hiába szakadt meg a „kör“. A „kapcsolódott médium“ nem szűnt meg beszélni. Homlokáról patakozott a veríték, görcsösen rángatózott, nagyokat fújt és — hevenyészett fordításban — ezeket mondotta: — Utolsó gazemberek vagyatok! Megöltetek, mert nem bírtátok, hogy más is érvényesüljön. A fajta a nagy! Nem az ember! Megtsszátok még a levét ennek. A német nép most gyenge, de lesz még erős... — Itt vihorászó, sör-szagú röhögés következett. — A sátán tudja mit csinál... Az üvöltözés lassú, szaggatott hörgésbe fulladt, aztán a szakállas emberke, mint kivágott fa, zuhant végig a földön. A didergő csendben a vezető hangja teremtett rendet: — Imádkozunk! A gonosz lépett körünkbe.

A derék Marcus

Rövid, egyszerű ima után ismét megalakult a kör. Húsz perc múltán újból a szöke nő „kapcsolódott“. Ismeretlen — a vezető magyarázataként — apró „kóbor lelkek“ jelentektek. Közülük csak egy említésre méltó. „Marcus Tullius“.

nak nevezte magát, „centurio“ (százados) volt Caligula idejében, az aquincumi légióban. A kérdésre, hogy mit óhajt, szabatos magyarsággal (?) ezt felelte:

— Látom, tudom, mi következik ezen a földön. Örüljtek, mert nagyobb lesz Pannónia. Nem határai, hanem tekintélye által...

Késő éjzaka volt, kíséronkel szótlanul ballagtunk le a hegyről. A Gellért-szálló előtt búcsuztunk. Megkérdeztem:

— Mondja, mi értelme van ennek?

Fölnyenesen, mindenttudón elmosolyodott:

— Értelme? A kapcsolat! A földi téreken kívülállókkal felvett kapcsolat, magának nem jelent semmit?

— Ha... ha valóban azok beszéltek is, mit használ az maguknak?

A válasszal adós maradt. Mély szánalom jelent meg arcán, kezétnyújtotta és elment. Otthagytott fejemen sok-sok felburjánzó kérdéssel és valami furcsa viszolygó kétkedéssel, ami már szinte a tagadás meggyőjét súrolta.

Ugy érezt, ő is érezte, mert másnap értesítést kaptam:

„Ha érdekli, jöjjön el szombaton hozzám, láthat egyet a mást és megismerkedhet az egyik legkomolyabb vezetőnkkel.“

Ezen az estén „beszélgettem“ (?) Roosevelttel és a közel-múlt történelem másik két nagyságával.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Spiritisták, yogik, vajákosok.
Cím:
Forrás: 1947 aug 3.

Osztályozás	
Tárgy	133.9
Hely	
Idő	1947
Személy	
Helyszám	
Székesiővárosi házinyom	

füz.) (Oldal)